

hans Udtalelser. Forholdet er nemlig dette, at det er mig bekendt, at der er adskillige Landkommuner, som gerne vil have denne Indkvartering, store Landkommuner — jeg kender Eksempler ovre fra Jylland —, og det forekommer mig, at det ikke vilde være rigtigt, om det ikke af Rigsdagen blev overvejet i Sammenhæng med det foreliggende Lovforslag, om disse Landkommuner paa Forhaand skal være afskaaret fra at faa Indkvartering. Det er den ene Side af Sagen, men det er nu i alt Fald for mig ikke det vigtigste i dette Spørgsmaal. For mig er det vigtigste dette — jeg maa indrømme, jeg sagde det ikke første Gang, ellers havde denne Replik maaske været overflødig —, om man ikke maa anse det for det sundeste og bedste for vore unge Soldater, at de bliver indkvarteret ude paa det sunde Bondeland i Stedet for i de større Købstæder. Hvis der er noget rigtigt i den Tanke, som jeg her fremsætter, forekommer det mig, at vi ikke bør forhindre, at den kommer til Udførelse, ved at indskrænke Loven til kun at omfatte Købstæderne. Jeg synes, man bør lade den Vej staa aaben; hvis man under den senere Udførelse af Loven mener, at det er bedre, at Kasernerne lægges ude paa Landet end i Købstæderne, saa bør man ikke være forhindret i at gøre det.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen bebrejdede mig, at jeg havde udtalt, at man burde overveje, om den i Forslaget fastsatte Rente stod i Forhold til de Ydelser, Kommunerne havde præsteret. Jeg synes dog, det er et ganske almindeligt Retfærdighedskrav, som bør overvejes. Det er meget rigtigt, at Kommissionen har arbejdet med disse Spørgsmaal og forelagt en Betænkning, men Kommissionen skal jo ikke være en Overrigsdag, der afgør de enkelte Spørgsmaal, saaledes at Rigsdagen ikke har Lov til at udtale sig eller eventuelt ændre Afgørelsen. Hvis vi efter vore Forhandlinger og de Oplysninger, vi senere kommer i Besiddelse af, finder, at Kommissionens Tal ikke er rigtige, at den Renteydelse eller den Godtgørelse, der er nævnt, ikke er rigtig, forekommer det mig rigtig nok, at det er ikke blot vor Ret, men vor Pligt at ændre disse Tal, saaledes at de bliver retfærdige.

Med Hensyn til § 33, som jeg ikke omtalte i mit første Indlæg, idet jeg gik ud fra, at det var en ganske selvfølgelig Ting, at naar der indtræffer saa ekstraordinære Forhold i et Land som Krig, er der mangfoldige Ting, der maa suspenderes, mangfoldige Ting, der maa en Diktator til at ordne, maa jeg foranlediget ved Udtalelser af

andre ærede Ordførere sige, at den Bestemmelse mener jeg bør opretholdes. Jeg vil dog gerne føje til til Beroligelse for ærede Medlemmer, at jeg for øvrigt ikke tror, at denne Paragraf vil komme til Anvendelse i vor Levetid.

Petersen (Røje): Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen rettede den udtrykkelige Forespørgsel til mig, hvorfor jeg foretrækker at indkvartere Soldaterne hos Byens Borgere fremfor i Kaserner. Jeg foretrækker den førstnævnte Indkvartering, fordi jeg mener, at Kasernelivet som oftest er af en saadan Beskaffenhed, at vi med større Tryghed kan sende vore Soldater ind til Byerne, naar de kan blive indkvarteret hos Byens Borgere. Det er imidlertid kun min personlige Opfattelse, og det er noget af en Skønssag.

Naar den højtærede Indenrigsminister sagde, at det var et inkonsekvent Standpunkt, jeg havde indtaget før, saa kan jeg kun paa ny pointere, at jeg under ingen Omstændigheder har stillet Forslag om, at vi skulde gaa over til at lade Staten overtage Forpligtelsen i Stedet for Kommunerne. Jeg sagde udtrykkelig, at det er et Spørgsmaal, som det er værd at overveje i det kommende Udvalg. Det var kun dette, jeg sagde, og jeg har aldeles ikke villet tage Stilling dertil paa Forhaand. Dertil kommer endvidere, at efter min Formening er det forhaabentlig kun et Tidsspørgsmaal, naar vi kan faa den Militærordning, vi nu har, afskaffet og faa en Militærordning, som bedre passer efter vor Stilling i Verden og vor Ævne end den, vi har i Øjeblikket. Naar vi dertil, vilde det være urimeligt, om vi nu byggede en hel Del Kaserner rundt om i Købstæderne. Derfor mener jeg, at det er urigtigt at opføre disse nye Kaserner nu.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen var meget imod at forhøje Statens Godtgørelse til Kommunerne. Det forstaaer jeg ikke. Det forekommer mig, at det er inkonsekvent i høj Grad, for det forekommer mig, at naar det er en Statsopgave, der her er Tale om — og det er vi alle enige om —, saa bør Kommunerne ogsaa have en Erstatning, de kan være tjent med. Jeg synes tillige, at der er noget i dette, som giver Indtryk af, at man paa en Maade søger at skjule en Del af vore militære Udgifter, som vi i Virkeligheden ikke har Kendskab til i Øjeblikket. Ogsaa dette er et Forhold, som jeg synes, vi maa tage med i Betragtning.